

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 16-17.

September 1944.

16. årgang.

Hedre din far og mor.

I barn adlyder eders foreldre i Herren, ti dette er Guds befaling til eder. Ær din fader og moder, dette er det første bud med forjettelse. Se 2. Mos. 20, 12. Forat det må gå deg vel, og du må lenge leve på jorden, så må du etterfølge denne Guds befaling. Se Ef. 6, 1-3, Kol. 3: 20, 5. Mos. 5: 16. Her er linjene klart oppstukket i disse vers. Disse løfter gjelder alle kristne barn, at de må elske sine foreldre.

I alt som ikke strider imot Guds vilje skal barnet med kjærlighet adlyde sine foreldre og være kjærlige og ømhjertede mot dem. Dette er Guds befaling, og med denne lydighet følger åndelige og timelige velsignelser her i tiden. Skriften sier: «Hedre din fader og din moder, således som Herren din Gud har befalt deg, forat dine dager må bli mange, at det må gå deg vel». (5. Mos. 5: 16 m. m.)

De som handler imot denne Guds befaling, de barn vil aldri oppnå velsignelse og lykke til kropp eller sjel, men lidelser, sorger og gjenvordigheter vil følge dem. «Det skal gå hvert barn vel som i Herren hedrer fader og moder.» (Anm. fra svensk overs.) Barnet har sitt legemlige liv gjennom far og mor. Således har Herren bunnset deres legemlige velgang ved å holde dette bud, som er anm.

Men er barnet ikke i livssamfunn med Jesus så vil de ikke adlyde Guds befaling. Men de barn som er forenet med Jesus de hedrer sin far så vel som sin mor, «for de er et.»

Endel barn har denne ubibelske skikk at de elsker og hedrer mor, men ikke far, som vi har mange års erfaring på i by og landstrekninger.

Fra Guds munn kommer far først. Ær din fader står det. Her ser du at far står først, og siden mor.

Om du elsker far og ikke mor, el-

ler elsker mor og ikke far, så er dette like galt, og denne synd vil hindre Guds velsignelse til deg, og den vil vokse opp og grene seg ut til en bitter rot i hjertet. (Hebr. 12: 14-15.) Å komme ut av denne stilling skjer ved ydmykhet, erkjennelse og beklennelse. (Ordspr. 28: 13, Jak. 5: 16.)

I barn vær lydige mot eders foreldre i alle ting, for dette er velbehagelig for Herren som er hans befaling. (Se Kol. 3: 20, Ef. 6: 1-3.)

Vær ømhjertede mot dine foreldre. (5. Mos. 5: 16.) Vismannen sier: «Mitt barn glem ikke Herrens ord, la ditt hjerte bevare Guds befaling, for langt liv og leveår og fred skal det bringe deg rikelig. Hør på din far som avlet deg, og på hans tilrettevisning, la ditt hjerte bevare formaningen som er en Guds befaling.

Vismannen har atter ordet:

Kjære barn! Hør på eders fader, og gjør så, at I kan bli frelste; for Herren har æret en fader over sine barn og befestet en mors dom over sine barn. Den som ærer sin far, skal gledes av sine barn, og på hans barns dag skal han bønhøres. For den som ærer sin far skal få et langt liv og den som adlyder Herren skal det gå vel. (2. Mos. 20: 12.)

Den som frykter Herren skal ære sin far og tjene sine foreldre med gjerning og ord, og velsignelsen skal komme over deg fra ham, for fars velsignelse befester barns huser o. s. v.

Ennvidere: Hjelp din far i hans alderdom og du skal ikke bedrøve ham mens han lever. (1. Tim. 5: 4, Kol. 3: 20, Ef. 6: 1-3.)

Barmhjertighet imot en far skal ikke glemmes o.s.v Men de hårde hjerter skal det gå ilde på det siste. (Jak. 2: 13, Matt. 5:7). Herren har æret en far over sine barn, og befe-

stet en mors dom over sine sønner. «Den sin fader ærer, han skall och få glædje af sina barn. Och då han beder, varder han bønhört.» — (Svensk overs. 1856-61.)

Hedre din far av hele ditt hjerte, og glem ikke din mors smerte. Kom ihu at du er avlet av dem og hva kan du gi dem igjen, såsom de har gjort imot deg — —?

Mitt barn. Tjen Herren din Gud alle dine dager og du skal ikke ville synde eller overtrede Guds befaling, men elske Gud over alle ting og din neste og dine foreldre som deg selv. Dette var svar på spørsmålet om barnets forhold til sine foreldre.

Her må også tilføyes at foreldrene har et alvorlig ansvar overfor sine barn. Vi kjenner familier som er uenige i barneoppdragelse. Da far skal revse barna for sin oppsetsighet så legger moren seg i mellom og tar barnas parti og på den måten holder barna med mor og blir en fiende til sin far. Disse mødre har gitt rum for fienden som satte splid og tvedrakt i hjemmet. (Ef. 4: 27.)

Ær din far og din mor, dette er det første bud med forjettelse, forat det må gå deg vel, og du må lenge leve på jorden. Se Ef. 6: 1-3, Ordspr. 3: 1-3, 5 Mos. 5: 16, Matt. 15: 4.

Guds ord formaner oss til å vandre varlig og viselig og sindig og være uten forargelse inntil Kristi dag.

O. Karlsen.

Hva er kristendom?

«Hva er kristendom?» spurte en med et skuldertrekk en Ordets forkynter. «På grunn av de erfaringer som jeg har gjort med mange som kaller seg kristne, må jeg bekjenne at kristendommen slett ikke har slått an hos meg.»

«Tenk Dem,» svarte predikanten, «at vi besøker en kunstner i Rom og

Han slår ikke feil.

(Sef. 3, 5.)

De fleste ting her i verden som menneskene setter sin lit til slår feil. Profeten skildrer dette levende: «For fikentreet springer ikke ut, og vintrærne bærer ikke, *oljetreets frukt slår feil*, og markene gir ingen føde; han har utryddet fårene av kveen, og der finnes ikke fe i kveene.» (Hab. 3, 17.) De trær som de satte sin lit til og som pleide å skaffe dem alt det de trengte, de slo no helt feil for dem. Det som var en livsbetingelse for dem ble til intet. Og slik kan det ofte gå i et land. Sol og regn kan slå feil så landmannen ikke får sin høst, tørke og uår kan ødelegge og forderve og alle utsikter slå aldeles feil.

Intet her i verden er absolutt å stole på. Finansmennesenes beregninger kan slå feil, bankene gå omkull, valutaen falle og forretningene gå konkurs. *Pengene*, de som alltid har vært menneskenes sikre tilflukt og støttestav, å de kan svikte de og. Salmisten sier så betegnende om dem: «Stol ikke på vold, og sett ikke fåfengt håp til røvet gods; når formuen vokser, da akt ikke derpå.» (Salm. 62, 11). Å, hvor ofte svikter ikke gullet sine tilbedere og elskere, gullkalven sønderbrytes mens de ser på det og dens støv strøes på dommens vann. Hverken deres sølv eller deres gull skal redde dem på Guds vredes dag. (Sef. 1, 18). Det slår feil. Hvor tåpelig det derfor er å sette sitt håp til den forfengelige mammon.

Å stole på menneskehjelp slår og-

spør ham om hva malerkunst er. Ville han da føre oss til en diletant og vise oss dennes bedrøvelige frambringelser for å gi oss et begrep om kunsten? Nei, han ville stille oss overfor en Rafaels og en Michelangelos verk og si «Dette er malerkunst!» No har De lært å kjenne noen personer som gir seg ut for å være kristne uten i virkeligheten å være det, og etter disse vrangbilder bedømmer De den kristne religion. Jeg ber Dem i stedet å betrakte de mange menn og kvinner som ved evangeliets kraft virkelig lever et liv i rettferdighet. Disse, den guddommelige nådes mesterverk, må De betrakte når De vil vite hva sann og ekte kristendom er.»

så feil. Ordet sier om dette: «Forbannet er den mann som holder kjød for sin arm og hvis hjerte viker fra Herren.» (Jer. 17, 5.) Hold da opp å stole på mennesket, i hvis nese er et pust; ja, hva er han å akte på? (Es. 2, 22.) Hvor ofte har man ikke opplevd at menneskehjelp er forfengelig og at det er bedre å stole på Herren enn å sette sin lit til fyrster. Israel søkte hjelp hos egypterne og istedetfor å bli i stillhet og tillit til Gud, ville de fly på hester, men de ble såre beskjemmet. Istedetfor en støttstav ble Egypt en brukket rørkjepp som gjennomboret deres hånd. Josafat satte sin lit til lægene istedetfor til Herren og vi leser så betegnende at Josafat la seg hos sine fedre. Han døde altså, fordi han stolte på en kjødelig arm istedetfor på Gud. Lægene kunde ikke hjelpe ham i hans nød. Det viste seg også at når Israels konger stolte på Gud da seiret de over sine fiender, men når de stolte på ugudelige krigshærer da led de nederlag. Man bør ikke stole på noen menneskelig makt eller våpen. Hesten slår feil til frelse og med sin store styrke frelser den ikke.»

Også *venner* kan slå feil. Man kan ikke engang fullt ut stole på de de mest intime og fortrolige venner. Profeten sier: «Tro ikke på noen venn, sett ikke din lit til noen fortrolig! for henne som ligger ved din barm, lukke du din munns dører!» (Mik. 7, 5). Å ja, vi erfarer nok stundom at venner dør og sviker sine løfter her på jord. — Venner, selv de beste kan svikte, bryte sitt ord, forlate deg i nøden og venne om på kampens dag. De kan være upålitelige og omskiftelige som østenvinden.

Vi ser av sammenhengen her at selv hellige og store menn svikter og slår feil. Fyrstene er som brølende løver og dommerne som aftenens grådige ulver, om profetene heter det at de er lettfærdige pralere, troløse menn, og prestene vannhelliger hva der er hellig, gjør vold på loven. Elendige tingenes tilstand. Lov og rett er forsvunnet, helligheten jaget på dør, lovløsheten sitter i høysetet. All ting svikter.

Bare én er det som ikke slår feil: «Herren er rettferdig midt i den, han gjør ikke urett. Hver morgen lar han sin dom komme for lyset, han slår

ikke feil.» Hvor underbart er det ikke at om alle andre svikter, om vi ikke kan komme fram for dem å få rett, så er det en som ikke feiler eller er urettferdig, partisk og bestikkelig. Det er bare han som er *ufeilbarlig*. Det kan ikke sies om noe menneske, hverken religiøst eller verdslig, hvor høyt de enn står og hva de enn brammer seg av. Alle kan de ta feil. Selv en Salomo feilet og lot seg dåre, hva da alminnelige dussinmennesker som du og jeg.

Ikke sant troende venn: Du har aldri hatt noen årsak til å bli skuffet over din Gud? De som er troløse, er troløse uten årsak. (Salm. 25, 3). Han har aldri gitt noen virkelig grunn til skuffelse. Sant nok, det er tider da det tilsynelatende ser ut for oss som om han er en sviktende bekke hvis vann man ikke kan stole på. (Jer. 5, 18). Han er som en skrekkslagen mann der ikke kan frelse, han holder seg i det høye med sin barmhjertighet og skjuler sitt åsyn i trengsels tider. Det synes som om han allikevel dryger når det gjelder å skaffe sine utvalgte rett, de som roper til ham dag og natt og han er døv for deres rop, og at han allikevel av hjertet plager menneskenes barm. Men bi lit min venn, det er deg som tar feil. Du er så rastløs og urolig fordi du regner bare med øyeblikket, din Gud ser lengere fram og dyper inn. Han har fredstanker med deg og ikke til ulykke. Om en mor kan forglemme sitt diende barn, så kan ikke han glemme deg, han vet selv hva han vil gjøre. Bi bare litt og din sorg skal omskiftes til glede og din bedrøvelse til frydesang.

Har noen som har satt sin lit til Herren funnet at han noengang har slvtt feil? Går vi gjennom Bibelens billedgalleri og ser på alle de personer som har trodd på Gud og stolt på ham under alle forhold og situasjoner så vil vi finne denne gledelige kjensgjerning at ikke en ble uhjulpel eller forlatt. «Ble noen hellig forlatt i våde? ikke en, ikke en.» Ja slik synger sangeren og slik er det. På deg forlot våre fedre seg og du utfridde dem. Alle fikk de erfare hjelp i rette tid og akkurat den hjelp de behøvde for stunden. Oppfylte han ikke punktlig Israels behov i orken og fyllte han ikke regelmessig enker i Sareptas melkrukke og oljekrus? Fattes det dem noe? Nei intet.

Han kommer aldri forsent, slår ikke feil i noen henseende. Abraham

Evangelie
i Kina.

Misjonær
ver fra Sha
gelie Härold

Vi har det
urolige stor
byen og dis

Skaren av de
vi kom hit s

folkemengde
millioner, nå
millioner, så
felt bare inn

Jesus frels
av den store
folk i den H

gelistene kon
distriktet, fra

fortalte hvor
net arbeidet

der ble begyn
er det en flo

flere er blitt
Underfulle h

der. Nå har
kan begynne

lighet for ev
ene store lok
get, et stort

skellige tider.
ikke er avher

Ære være ha
På et sted i

på vegen til
hvilken måte

es. Han tenk
endog til å op

de; men se,
stanset Herre

kniv som sk
tet, ikke et s

ham kunde dr
og oppløftelse

Og var d
«psykologiske
ned i ildovne

Obed Nego? I
sønn med den

De ble kast
hetede ildovn

svidd et hår
brent en tr

Uskadd kom d
prisende sin G

Gud over alle
ke de menn s

Det var også i
steg ned i løve

munn. Daniel s

Fra misjonsmarken.

Evangeliet går fram

Kina.

Misjonær Gustav Andersson skriver fra Shanghai bl. annet i «Evangeliet i Härold»:

Vi har det rolig her i vår ellers så populære storby. Forsamlingene her i byen og distriktet går stadig fram.

Antallet av de troende økes stadig. Da vi kom hit sommeren 1917 regnedes det bare 250 troende.

Nå er mengden her i Shanghai til 2,5 millioner, nå er den antakelig ca. 5 millioner, så vi har et stort misjonsarbeid bare innom byen.

Jesus frelser sjeler, syke får hjelp og den store lægen og han døper sitt folk i den Hellige Ånd. En av evangelistene kom igår hit fra Soochow-

distriktet, fra en av utpostene der, og fortalte hvor underbart Gud velsignet arbeidet på dette sted. Arbeidet

ble begynt for vel et år siden. Nå er det en flokk der på over 400 og flere er blitt døpt i den Hellige Ånd.

Underfulle helbredelser har skjedd her. Nå har de samlet midler så de kan begynne å bygge lokale med leilighet for evangelisten. Slik blir det

store lokale etter det andre bygget, et stort Guds under i disse vanskeligere tider. Vår Gud viser at han ikke er avhengig av tidens vekslinger.

De er alle hans navn!

På et sted i en utkant av Shanghai

vegen til Moria grublet over på hvilken måte hans Isak skulde befri-

Han tenkte at Gud var mektig nok til å oppvekke ham fra de døde; men se, i det ytterste sekund

anset Herrens engel den blinkende som skulde fullbyrde dødsstø-

te, ikke et sekund for sent. Abraham kunde dra hjem igjen med glede og oppløftelse i ånden.

Og var det ikke akkurat i det psykologiske øyeblikk han gikk ned i ildovnen til Sadrak, Mesak og Abed Nego? Det var en lik en gude-

mann med dem i ildovnen! Halleluja!

De ble kastet inn i den syvfall opp- bakte ildovn, men se, det ble ikke

svidd et hår på deres hode eller hent en tråd av deres kjortel.

Skadd kom de ut av ildovnen igjen, præsente sin Gud som er den høyeste Gud over alle guder. Han sviktet ikke de menn som forlot seg på ham.

Det var også i det rette øyeblikk han ble kastet ned i løvekulen og lukket løvenes

mann. Daniel slapp å bli løvematt, den

har vi en meget framgangsrik misjon som ble til ved det nødshjelpsarbeidet som vi ved venner i Sveriges hjelp fikk utføre i årene 1937—1938. Ved Guds nåde fikk vi dele ut mat og sengklær og andre klær. En stor leir som hadde plass til 7000 personer ble ordnet. Tolv slike leirer var opprettet. Tilstromningen av kinesiske flyktninger var stor.

I den nevnte leiren fikk vi satt opp et telt som rummet 200 personer.

Flyktningene fikk her to mål mat om dagen. Vi begynte straks å holde

møter i et telt som hadde plass til 800 personer. En av våre predikende

brødre (en kineser) flyttet dit og han og et par brødre til var behjelpelig med det åndelige arbeid der. Vi hadde møter 2—3 gange hver dag

og teltet var fylt til trengsel av oppmerksomme tilhørere og vi fikk ordnet til med høytaler så alle kunne få høre.

Sjeler ble frelst og døpt i den Hellige Ånd. Mange syke ble helbredet. Blant dem var det flere som

Herren tok ut til sin tjeneste. En av dem var broder Dzih som lå døende i tuberkulose, men som ble underbart

helbredet gjennom troens bønn. Denne bror begynte straks å vitne. Han og et par brødre til virket der til at

del fikk hans fiender, og hvorfor? Ordet sier: Guds engel lukket løve-

nes munn, og pris skje Gud: «Den Gud som var på Daniels tid, er likedan idag.»

Evindelig trygge er de som stoler på en slik Gud. «For den som frykter Herren skal det lykkes.» «Høye klippefestninger er hans borg, hans

brød gis ham, hans vann svikter ikke.» «Og jeg vil true eteren for eders skyld, så den ikke ødelegger jordens

grøde for eder; og vintreet på marken skal ikke slå feil for eder, sier Herren herskarenes Gud.» (Mal. 3, 11, 12.) «Og alle folkene skal prise eder lykkelige; for da skal eders land være et herlig land, sier Herren herskarenes Gud.»

«Og Herren skal lede dig alltid og sette dig midt i ødemarken, og dine

ben skal han styrke, og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell hvis vande aldri slår feil.» (Es. 59, 11.)

Forstander Axel Nilsen.

leiren oppløstes og folket fikk bosatt seg hvor de kunne.

En del av de fattigste av disse flyttet til en utkant av Shanghai og bygget seg hytter av halm og lere. Av dem var det en stor del frelste og de begynte å ha møter og broder Dzih ble kalt av Gud til å vitne der.

Gud har gjort store ting blant dem. De har no møter på to steder. Hver søndag får de predikantehjelp av forsamlingen her. De offerer så mye de kan og har no innkjøpt et gammelt hus som skal gjøres om til møtelokale.

«Det var gripende» sa en av våre evangelistsøstre som var der søndag «å se disse fattige i sine slitne gamle klær komme fram med sitt offer og legge i offerkurven, antagelig alt de eide, for å gi det til Guds sak.»

De er virksomme på mange måter. Da møtet var slutt samlet de seg i grupper og noen gikk til syke for å be med dem, andre til en som var besatt av en ond ånd for å be for ham, andre gikk ut og vitnet om den Guds nåde som var blitt så dyrebar for dere egne hjerter.

På en annen plass hvor arbeidet er aldeles nytt virker Gud herlig. Også der har de troende kjøpt land og tenker å bygge lokale i tro på Gud.

I gamle byen Nanho, har vennene åpnet en predikeplass i tilslutning til derværende forsamlingsvirksomhet. Et nytt hjem har åpnet for møter i forening med forsamlingen ved Hart Road i Buttlingswell-distriktet. På denne måte går virket her stadig fram. Pris skje Gud.»

Brevet er datert 14. april.

Hilsen fra Afrika.

Vil få meddele bladet at jeg i disse dager har fått brev fra misjonær Margit Haraldsen i Svaziland. Brevet var datert 6. mars 1944.

Hun forteller blant annet: «Her ute har vi det godt og har alt hva vi trenger, har ikke manglet noe. Gjosunds har fire barn no og venter den 5. i juli. De lever alle vel, likeså søstrene. Hansine og jeg er på Ekutuleni. Vi har vært her no i to år. Arbeidet går sin gang. Vi har fått hjelp til idag. Jeg er nettopp kommet hjem fra Johannesburg. Har hatt ferie i 5 uker, og hadde det riktig godt. Har besøkt noen norske venner som heter Skinnstad. De er så snilde mot oss alle. Vi ber daglig for

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 36024.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonsnære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Kursending.

De svenske pinsevenner har i den senere tid gitt signaler om at de holder på å oppgi den «splendid islasjon» de hele tiden har inntatt i forhold til andre retninger. Alle andre kristne bevegelser har som regel blitt benevnt som «samfundene» og Pinsevennene har regnet seg som alene frie kristne ifølge Bibelens lære. Nå har forstander Lewi Pethrus foreslått en konferanse mellom pinsevennene og baptistsamfunnet. I et intervju etterpå framholdt Pethrus at «så vju etterpå framholdt Pethrus at «så veldige krefter er no i virksomhet i nedbrytende retning at det sannelig trenges noen som virker for forso-

dere alle. Hansine og alle de andre misjonærene hilser meget til alle venner. Hils slekt og venner hvor du måtte treffe dem.

Kjærlig hilsen
Margit.

Sender også en hilsen her fra Balsfjord i Nord-Norge.

Vi trives og har det bra. Gud er trofast for hver dag. Har i de siste uker vært på juniorleir både på Gibostad og Andersdal samt stevner i Rossfjord og de før omtalte steder. Må til Jesu pris fortelle vi har hatt det herlig. Mange ble døpt og det er underbart og se både unge og gamle gå lydigheitsveg med Kristus. For tiden er det stille her i Balsfjord i sommertiden, da alle drar til seters, men neste søndag skal vi til fjellbygden Strupen og ha møter. Evangelist Eilertsens sønn skal døpes og vi tror på et herlig møte. Spøster Reidun og jeg hilser alle våre venner og bladets lesere.

Evangelist Solveig Jørgensen,
Storsteinnes, Balsfjord.

ning også. Det er beklagelig at to så nærbeslektede rørsler som baptistene og pinsevennene skal leve i splittelse, når de ideer og forestillinger som skiller dem, egentlig er så få og ubetydelige. Det er no på tide at vi møtes i samarbeidets og forståelsens tegn.»

Året 1913 ble Filadelfiamenigheten i Stockholm utstøtt av baptistsamfunnet, sier Lewi Pethrus videre, og dermed oppstod pinsevekkelsen. Årsaken til splittelsen var at pinsevennene tillot personer som bekjente seg for troende og som hadde mottatt ordet, å være med i nattverden, mens baptistene fordret at nattverddeltakerne skulde tilhøre baptistsamfunnet. Seks år senere besluttet imidlertid baptistene at de skulde innta samme stilling som den for hvilken Filadelfiamenigheten ble utelukket. Men tross dette fortsetter splittelsen.

Ifølge en uttalelse av misjonsforstander Danielson i baptistsamfunnet er baptistene meget interessert av det forslag som Lewi Pethrus har kommet med.

De tenker også å delta i politikken.

Ifølge en meddelelse som har stått i de norske dagsaviser er det også på tale å opprette eget politisk parti og de ventet å få inn noen representanter i riksdagen allerede ved første valg.

På Kölingareduken» ble spørsmålet angående deltakelse i det offentlige liv drøftet og uttalelser ble gitt som tydelig viser at en kursending også i dette spørsmål er innledet. 30 år sies å være et kritisk punkt for en bevegelse og det ser ut til å slå til for de svenske pinsevenner.

At de vil komme til forståelse med sine brødre i baptistsamfunnet er vel av det gode, men deltakelsen i politikken vil ikke bli ubetinget av det gode.

Redegjørelse fra de frie venner i Finnmark.

Venner i Finnmark samlet til stevne og konferanse i Kjøllefjord 8., 10. og 11. juli 1944, har gjennomgått Nordlands og Lappisk Bibelmisjons redegjørelse og brosjyre, og får den forståelse at Nordlands og Lappisk Bibelmisjon har samarbeid med flere arbeidere i Finnmark. Dette er misvisende, da ingen av underskrevne vitner eller eldstebrodrer har hatt eller har noen virksomhet for Nord-

lands og Lappisk Bibelmisjon, unntatt endel bibelsalg ved Einar J. Christiansen.

Vi mottar heller ikke noen støtte fra ovennevnte misjon. Samtidig vil vi poentere, at på grunn av Nordlands og Lappisk Bibelmisjons arbeidsmetode søker vi som har virket her før, ikke å komme i samarbeid med misjonen.

Vi ønsker å fortsette som frie vitner og vil nå som før stå i tro til Gud.

Kristian Skipperud, Kistrand.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Dorthea Klem, Børselv.

Thora Trolleshei, Børselv.

Andreas Mathisen, Vestre Jakobselv.

Arvid Myreng, Kjøllefjord.

Sigurd Breimoen, Børselv.

(Vitner.)

Johan Larsen, Honningsvåg.

Nils Pedersen, Honningsvåg.

Olaf Sætrum, Kistrand.

Henry Eriksen, Kjøllefjord.

(Eldste.)

Meddelelse.

Menigheten i «Bethel» avholdt møte 13/5—44 hvor vennene var samlet for å ta stilling til De Frie Venners praksis når det gjelder menighetsorden. Til dette møte var evangelist Aimar Karlsen kalt som hjelp.

Vennene som var samlet ble enige om å ordne menighet etter de retningslinjer som De frie menigheter i Østfold er ordnet etter, da de finner at de er overensstemmende med Bibelens lære og menighetsorden.

Som menighetens ledende eldste ble valgt Einar Karlsen.

Som medeldste Sverre Johannessen og Anton Larsen.

All korrespondanse vedrørende menigheten sendes til Einar Karlsen, Sillebogen, Larkollen.

Med menighetshilsen

«Bethel»

Larkollen.

Hjem til Herren.

Ifølge melding fra Sverige er redaktør Oscar Haglund som var redaktør for «Biblik Månadshäfte» død. I siste nr. av «Biblik Månadshäfte» forteller han at han hadde vært syk av matforgiftning og endelig ikke bra, men håpet å bli frisk igjen etter en tids hvile. No får vi da vite at han er død.

Lektor O. Haglund var en rikt

Nye og gamle vitner til Finnmark.

Sigrid Steffensen.

Solveig Langeland.

Søstrene Sigrid Steffensen og Solveig Langeland reiser fra Bergen 4. september — om Herren vil. De ventet å være i Alta 16. september.

Str. Steffensen skriver bl. annet: «5 minutter etter jeg fikk brevet kom telegrammet fra Kjøllefjord. — Hvor skjønt å se Herrens ledelse. Alt gikk som fot i hose. Jeg bestilte reisen på reisebyrået og det ordnet seg så fint. Vi reiser herfra 4. september og stanser vi 3 dager i Oslo og reiser fra Oslo fredag den 8. Stanser 2 dager i Trondheim og er i Mo i Rana den 13. og i Alta den 16. Vi ønsker å komme oppover så fort som mulig, så det blir ikke større stans underveis. Det skulde vært gilt å få hilst på flere venneflokker østpå, men vi får ha det tilgode når vi kommer sydover igjen.

Det er mange som sier: At dere kan reise nå mot mørketiden.» Men den kommer jo allikevel, så vi kan likegodt hoppe i det som krype, og Herren pekte jo på denne måned for

min reise nordover. Vi vil regne med Jesus for legem og sjel, og hele vårt virke. Han har aldri kunnet skuffe og vi skal nok få erfare at «selv ved vintertider sommervil vi får.»

Jeg er så lykkelig ved tanken å reise nordover — få nåde til å offere noe for Jesus, for når det gjelder det bekvemmelige så blir det jo forskjell.

De beste hilsener fra meg og
Solveig Langeland.
Sigrid Steffensen.

Søstrene Ingrid Ødegård og Astrid Schie reiser også til Finnmark i begynnelsen av september. De har begge virket der før og er kjent med forholdene. Astrid Schie reiste dit opp første gang for 27—28 år siden og søster Ødegård har også vært der før. Gud vil velsigne dem og vennene stå dem bi med forbønn og midler.

Fra konferensen
i Kjøllefjord.

På konferansen i Kjøllefjord i høst ble Vennene enige om at arbeidet for ettertiden burde ledes mere planmessig. Krigen og forskjellige andre vansker har selvfølgelig hindret arbeidet. Allikevel så alle det helt nødvendige å gå mere inn for saken da mange dørrer som før har vært stengte no står åpne for evangeliets budskap. Når arbeidet tidligere ikke i større utstrekning er opptatt på nye steder skyldes det utelukkende mangelen på vitner.

De vitner som har vært der oppe har hatt hendene fulle med virksomheten i de gamle menigheter. Dette arbeide har også blitt mye forsvømt på grunn av mangel på arbeidere. Enkelte frie menigheter har ikke hatt besøk av evangelister på måneder, ja opp til et år.

Det ble besluttet å oppta arbeidet på 1 og 2 nye steder allerede fra høsten av. Det ser ut som Herren på en spesiell måte har stad-

festet den beslutning, da en allerede har fått leilighet på et av disse steder som er passende for et par vitner.

Da det for tiden er visse vanskeligheter når det gjelder oppholdssted for vitner, lokaler, reiser m. m. ble det besluttet å utta to brødre til å ordne med dette.

Evangelist Sigurd Breimoen, Børselv og Arvid Myreng, Kjøllefjord ble valgt til dette.

Venner som har kall til Finnmark kan henvende seg til en av dem.

Alle var enige om at hvis arbeidet som helhet skal lykkes trenges flere nye vitner. En av representantene mente at det er behov for minst 10 nye arbeidere allerede for kommende vinter.

De frie menigheter i Finnmark er, for det meste, dårlig stillet på det økonomiske område og det er derfor nødvendig at menighetene sydpå støtter både nye arbeidere og de som vitner der før på best mulig måte.

E. Sørensen

har vært hårt prøvet med sykdom i det seinere. 6 av barna hans fikk difteri — to kom på lasarettet og en liten pike døde. Selv måtte han holde seg hjemme da det jo var smittsom sykdom.

Hva det vil si å ha sykdom i huset og så ikke kunne ha noen inntekter er ikke godt å sette seg inn i uten å ha prøvd det, men enhver vil nok forstå at det blir vanskelig. Om noen vil huske ham økonomisk er adressen E. Sørensen, Flaskebek, Nesodden pr. Oslo.

G. Iversen.

De kristne - !

Hvis noen rene Guds barn står sammen og de på grunn av en fornøylig ting bryter ut i en frisk ren latter, da sier verden hadsk og foraktelig: «De er de kristne».

Hvis noen Guds barn går sammen og taler om noe alvorlig, da sier verden: «Se de pietistene, se de hengeshodene, de hyklerne.» —

Hvis et Guds barn likt den Herre Jesus tar fatt og revser synd, revser korrekt, skarpt, bestemt og rettferdig, da sier verden: «Hør det bestet, og sådan en vil kalle seg en kristen.»

Verden hater hellighet. — Hør hva den Herre Jesus sier: — Johannes kom, han hverken åt eller drakk, og de sier: Han er besatt! Menneskesønnen kom, han eter og drikker, og de sier: Se, for en storeter og vindrikker, tolleres og synderes venn!

Men visdommen er rettferdiggjort av sine barn.

«Den klare Morgenstjerne.»

Spredte felter.

På reise til Finnmark.

«Med glede skal I dra ut, og i fred skal I føres frem,» var ordene en søster ga oss på stasjon i Oslo.

«Hadde no vært hjemme nesten 4 mndr. og kjente en glede i våre hjerter ved igjen å få reise opp til Finnmark og virke for Herren der. Gud ga oss en god reise, strålende sol og varmt hadde vi det hele tiden. Stanset en dag i Trondheim for å hilse på vennene. De hadde ikke noe lokale, men pleide å samles i hjemmene. No var de fleste reist på ferie så møtene var innstillet der, dog forstod vi at det var et stort behov og et begjær hos vennene at Herren måtte sende vitner.

Vi dro så neste dag videre til Mo i Rana, Toget var overfylt allerede fra Trondheim, men vi fikk plass og hadde det riktig godt hele dagen. Kom også i samtale med en lengtende sjel. Kl. 1 om natten i strålende sol kom vi til Mo i Rana hvor vi tok inn på barakken ved jernbanestasjon. Måtte vente der i to døgn på buss videre, men der var det venner som vi gikk og besøkte og de spurte oss om vi ikke kunde ha et misjonsmøte og det ble bestemt. Gud ga oss en stund der sammen med vennene vi sent glemmer. Det lille lokalet var stappende fullt og Guds ånd var oss underbart nær, flere bad om forbønn. Må Gud velsigne den lille flokken i Mo i Rana.

En av søstrene ga oss en god niste med og vi reiste med en av vegvesenets biler neste morgen kl. 4 og kom til Narvik kl. 10 om aftenen etter 18 timers kjøring.

I Narvik måtte vi vente i tre døgn og reiste så til Tromsø. Vi måtte reise om Tromsø for fergen mellom Lyngseidet og Olderdalen var opptatt. Der fikk vi hilse på br. og str. Karlsen fra Halden som har sitt virkefelt i Tromsdalen. Str. Wangberg var på stevne i Rossfjorden, så vi fikk ikke hilst på henne, likeledes br. Karlsen, men han kom hjem like før vi skulde ta bilen videre. Kom så til Alta etter 13 dages reise. I fred hadde Herren ført oss fram. I Alta fikk vi hilse på br. og str. Bjerke, det var gildt å møtes igjen. Var over søndag i Alta og hadde 2 møter sammen med vennene der. Vi er no her hos våre kjære venner i Børselv, men reiser videre til Skarsvåg ved Nordkap så snart vi får båt-leilighet. Det er en liten venneflokk der nord. Vår bønn til Herren er at han må få bruke oss i sin velsignede tjeneste.

Husk oss i bønn kjære venner!

Hjertelig hilsen eders i Jesus

Aasta Thuen, Alfild Bjerva.

Stevne i Kjøllefjord.

Stevne i Kjøllefjord var, etter forholdene, godt besøkt i år. Det kom tilreisende venner fra Komagfjord, Breivikbotn, Skarsvåg, Honningsvåg, Kistrand, Børselv, Alta og steder omkring. Det var mange glade ansikter og da vi så brødrene fattet vi mot.

Av predikanter var A. Mathisen kommet helt fra Vestre Jakobselv, O. Gamst, Breimoen, D. Klem, Thora Trolleshei og flere. Stevne begynte lørdag aften og allerede da

var det mange folk. Møtene holdtes i skolen. Br. Myreng åpnet med Salm. 126 og ønsket velkommen. Undertegnede og flere vitnet. Søndag formiddag kl. 11 talte A. Mathisen, Dorthea Klem og flere. Så var det middagspause og det var ordnet på beste måte, da nesten all bevertning foregikk på skolen, hvor det var sørget for middag og de andre måltider til alle, og det var en fryd å se de unge søstre og likeså en ung bror som foresto bevertningen. Søster Myreng som sto ved roret var utrettelig, vegledet og svarte rolig på alle spørsmål. Hun kom visst ikke i seng før ved to-tre-tiden noen natt. Må Gud styrke deg søster og rikelig lønne og velsigne deg.

Søndag ettermiddag kl. 5 ble møte åpnet av br. Ingvald Myreng med et ord fra Joh. 1, 47 og så talte Gamst og flere. En voksen mann overga seg til Gud.

Så var det møte kl. 8. Br. Henry Eriksen åpnet med Salm. 62, 1-3. Breimoen og en søster talte. Det var mange folk, et godt møte, mange vitnesbyrd og folk var grepet.

Mandag formiddag var det dåp. Br. O. Gamst talte og seks lykkelige sjeler senket br. Breimoen ned i dåpens grav. Det var mange folk og så dette vakre syn. Etterpå var det brødsbrytelse, en herlig stund. Syke ble salvet og bedt for og flere budskap i tunger kom fram. Det var møte igjen kl. 8, så tiden ble godt utnyttet. En mann ble også da frelst.

Tirsdag var det ungdomsmøte. Arvid Myreng som var hjemme og deltok åpnet med 1. Tim. 4 og så fikk vi en sang av Ivald og Arvid Myreng. Siden var det vitnesbyrd så langt tiden tillot. N. Pedersen deltok også med sang og vitnesbyrd. Kjellaug og Ingeborg Gamst, Breivikbotn sang flere sanger og vitnet. Kjellaug er datter til Anna Gamst, født Solberg fra Skiptvet. Dessuten sang flere og spilte og en god sang- og musikktrupp deltok.

Ja, jeg vil si en hjertelig takk til alle som bidro til å gjøre stevnet så vellykket som det var. Gud skal lønne dere alle igjen.

Kr. Skipperud.

Fra hjemmefronten.

Søndag 9. juli var det arrangert stormøte i «Fredenborg». Og i sannhet kan vi si at det var stormøte; for Herrens herlighet hvilte i og over oss. Mange av Herrens velsignede frembar et godt budskap til folket under tårer. En rutebil full med lykkelige sjeler fra Fredrikstad kom som br. Hystad hadde med seg. Brødrene Iversen og Trøber fra Sarpsborg møtte fram og med all villighet deltok de med oss. Jørgen Norli, eldstebroder for den frie forsamling i Ullerøy innstillet møtet der og var med i sang og vitnesbyrd. Br. Lukassen fra Råde var også tilstede, og spilte, sang og vitnet. Sang og vitnesbyrd gikk slag i slag. En ypperlig ånd hvilte over folkemassen. Gud være takk.

Etter stevnet ble vi innvitert til menigheten i «Tabernaklet», Sarpsborg. Også der ga Gud oss en opplatt dør i ordet som vennene mottok med all villighet. Så fikk vi innbydelse til menigheten i «Zion», Selbak. Br. Brakken møtte oss ved stasjon og ønsket oss velkommen og ledsaget oss til sitt gode hjem og siden til vårt herberge. Den samme etter-

middag var bestemt to møter, først på torvet siden i lokalet. Salige møter ga Gud oss i de 8 dage vi var med disse velsignede kjære venner som sent vil glemmes.

Så hadde vi bibeltime hos kjøbm. H. Larsen, og Jesus var midt iblant oss.

Det var så meget man kunde ha lyst til å skrive om, men for plassens skyld setter vi punktum. En kjær hilsen. 2. kor. 13: 13.

O. Karlsen.

Fra Finnmark.

«Så har jeg da fått hjelp fra Gud og står til denne dag.» (Ap. gj. 26, 22).

Forannevnte bibelord kom så velsignet til meg, og jeg kan i sannhet si, også jeg: Hitintil har jeg fått hjelp.

Har i denne tid som er gått siden sist jeg lot høre fra meg virket på forskjellige steder i Finnmark, og på de fleste steder har det vært en merkelig vekkende ånd tilstede. Har således også i den siste tid fått være med å lede noen til Herren.

Finnmark er nok fremdeles et meget utsatt område med hensyn til reiser. Men hittil har Herren hjulpet, så alle reiser har gått godt. Her fremdeles stor mangel på vitner i Finnmark. De mange nye som av «Ekko» sees å være reist nord, er således enno ikke rukket Finnmark.

Sist i juni hadde vennene på Sørvær bestemt stevne. Det var det første stevne på dette sted, og Herren ga oss en uforglemmelig dag sammen. Stedet har vært besøkt av en ganske stor vekkelse og no ble den første av de nyfrelste døpt.

Br. Einar Kristiansen som også har besøkt stedet før, var tilstede og utførte dåpshandlingen. Stedets folk har alltid vist stor vennlighet, denne gang viste de også den allerstørste gjestfrihet. Herren vil lønne dem alle. Å hvor det fryder hjertet å se, hvor Herren forandrer alt, når bare han får råde.

Den 9. juli var vi samlet til stevne i Kjøllefjord, ca. 30 mil lengere øst. Også her fikk vi noen velsignede dager med strømme fra oven. Her ble 5 stk. døpt og noen også vunnit for Herren.

Det var sikkerlig et troesskritt for forstander Myreng og vennene å bestemme stevne under disse vanskelige forhold. Men Herren lønnet deres tillit til ham med megen velsignelse.

Det var meget kjær å møte de gamle kjære vitner som har stått heroppe i årreker. Av disse var fremmøtt str. Klem, Mathisen, Skipperud, Breimoen og undertegnede samt endel eldstebroder fra de forskjellige steder. Alle hadde de meget godt å si om Guds usigelige godhet og trofasthet.

Kjøllefjord menighet har hatt en god tid de siste årene og mange er kommet med. No trenger dog br. Myreng hjelp, da venneflokken er vokset. Hertil kommer så utpostene som likeledes gjør krav på besøk.

Finnmark trenger vitner, brødre og søstre, der er villige til å stå helt for Herren uten derfor å danne en ny forening. Den gamle trosveg har holdt, og vil holde for alle. Brødre og søster som føler deg kalt av Gud: Hvorfor drøyer du?

«Er da ikke Herrens sak den samme som før, stryk da flagget hvo som tør.»

Det er såtid no i Finnmark og mange ste-

der er hjertene åpne og venter på besøk. De gamle vitner trenger likeledes hjelp, da de ofte står alene. De trenger også avsløsing, så de kan få reise syd for en liten tid.

Samtlige vitner i Finnmark vil stå deg bi med råd, — innkvartering, valg av bosted m. m. samt også gi deg den støtte de makter.

Du må dog ha anbefaling fra din menighet sydpå, eller fra en kjent predikant.

Kommer du så for å tjene Herren, så vit at Israels trofaste Gud er din Gud, og du vil se at han er den samme for deg.

I dagene fra 22. til og med 24. juli var vi så samlet til stevne i Breivikbotn.

Det frydet oss å se de mange skøyter og båter som kom med stevnefolk. (Dette sted ligger nemlig på en av Norges største øyer). Når så alle stemte i de deilige sanger om Guds usigelige trofasthet, løftedes hjertene oppad til fryd, og lovsangen til ham som bevarer på hav og land lød som en brusen.

Da plass til referat av stevnene nok ikke kan gis fullkommen kan bare nevnes at også her ga Herren oss noen uforglemmelige dager. Fire nyfrelste gikk i dåpens grav.

Av vitner til dette stevne var fremmøtt br. Kristiansen og str. Schjøren.

Også dette sted trenger besøk av friske krefter.

Undertegnede og eldstebrøder Stien vil stå alle interesserte bi med all den hjelp menigheten råder over, samt den vegledning en ny arbeider måtte behøve.

Kjær hilsen til alt Guds folk med 1. Tess. 5, 23—25.

Oskar Gamst.

Fra stevnet i „Ebeneser“, Eydehavn.

Vi begynte vårt stevne i „Ebeneser“ lørdag den 5. august med friluftsmøte på torvet kl. 7. Eldstebrøder Gunnar Krøgenes leste den 1. Salme: «Salig er den mann som ikke vandrer i de ugudeliges råd og ikke står på synderes vei og ikke sitter i spotteres sete; men har sin lyst i Herrens lov og grunner på hans log dag og natt.» Deretter fortsatte Hansen fra Søgne med Luk. 1, 76—79. Dvelte særlig ved de siste to vers: «For vår Guds miskunnelige hjertelags skyld som lot solopgang fra det høye gjeste oss.» Det var interessant å lytte til budskapet. Og om Gud mere kunne få istansatt oss til å lyse for dem som sitter i mørke og dødsdøds skygge. Søster Kasborg vitnet deretter. «Hva gavner det et menneske om han vinner den hele verden.» Det var gripende å lytte til henens vitnesbyrd.

Jakob Lyngset fra Åmli sang og spilte: «Jeg er A og jeg er Ø så sier Herren.» Lyngset er en mann som har et vitnesbyrd av de sjeldne og slike menn hører vi gjerns. En brøder i forsamlingen avsluttet dette møte med bønn til Gud.

Vi gikk da fra torget til lokalet med det samme og møtet fortsatte der, og det ble også der et himmelsk møte.

Søndag formiddag fortsatte stevnet. En mengde mennesker var samlet så det store Folkets Hus var fullt og interessant var det å lytte til Herrens vitner. Sangen 355 i Schibboleth ble sunget og etterpå begynte br. Ohldick fra Grimstad med Esekiel 47. Det er alltid deilig å få høre om dobbelthekken og om vi mere fulgte mannen med målesnoren

så skulde vi i sannhet ha det herlig på møtene, ikke bare når det er stevner.

Deretter vitnet misjonær Bernhard Nilsen fra Fevig. Det var gildt å lytte til hans friske vitnesbyrd om Herrens tilkommelse, og om å dø fra seg selv. Ja, korset er en Guds kraft til frelse. Priset være Herrens navn! Om vi mere kunde si som Paulus: Jeg akter alt for skarn mot ypperligheten av å kjenne ham og kraften av hans oppstandelse, da kunde vi mere gjøre som det står: «Se til himlens fugler og til liljene på marken», og vi skulde få erfare at Gud er trofast og Gud skulde velsigne oss alle de dager vi lever på jorden. «Jeg var død, men se jeg lever,» sier han viss øyne er som ildslue og snart kommer han i skyen for å hente sin dyrkjøpte brud. Priset være hans navn som er over alle navn!

G. Svennevig fra Spangereid fortsatte og vitnet om rettferdighet av nåde og at nåden var så stor at vi kunde vokse i den. Takk og lov for at vi har så stor en nåde. Måtte Gud hjelpe enhver til ikke å være egenrettfærdig, men rettferdig og følger vi den veg som skriften viser da blir det som det står: «Si om den rettferdige at det går ham vel.»

Vi fortsatte vårt stevne om ettermiddagen med møte kl. 3. Krøgenes ønsket velkommen til møtet. Karl Andersen begynte deretter møtet med Esekiel 36, 26: «Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi innen i eder og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder eet kjødhjerte.» Etter vi da hadde bedt til Gud sang og spilte musikken den herlige sang: «Underfull salige fred, forsmak på himmelen.» Deretter talte søster Kasborg om det store skille. Ja, det er et stort skille mellom oss og verden. Derfor kjenner ikke verden oss fordi de ikke kjenner ham. Jørgen Stray sang så deilig om freden som floden. Han hadde herberge hos meg og jeg fikk et meget godt inntrykk av den unge brøder. Herren skal lønne deg igjen Jørgen. Gamle Kristian Gundersen vitnet. Det er gildt å høre de gamle vitne om Herrens storhet og godhet. Sakkariassen fra Fevik vitnet om å ikke flytte de gamle grenseskille som dine fedre har satt. Han er en meget gild brøder og da er det deilig å høre hans friske vitnesbyrd. Søster Kasborg sang: «Jeg kjenner et land på en glitrende strand.» Ohldick vitnet deretter fra Johannes 13, 1. Anders Andersen om at prestene er ikledd frelse. Evangelist Bryntesen Rom 1, 16 «For jeg skammer meg ikke ved evangeliet.»

Svennevig talte så gripende på ettermiddagsmøtet om Jesus og den Samaritanske kvinne så jeg glemte nesten at jeg hadde papir og blyant. Å om vi mere kunde tese, tro og praktisere hans ord inntil Herrens komme.

Reidar Jakobsen vitnet fra Efeserne 2 om den «ånd som er virksom i vantroens barn.» Brøder Gulbrandsen vitnet fra Åpenbaringen 12. Det var herlig å høre. Undertegnede vitnet fra Ordsp. 10, 25 «Når en storm farer forbi så er den ugudelige ikke mere, men den rettferdige har en evig grunnvoll.»

L. Larsen, Arendal vitnet om at dersom vi lever etter ånden da skal vi leve. A. Hansen fra Søgne vitnet fra Høysangen: «En lukket have er min søster, min brud.»

Ettermiddagsmøtet ble så avsluttet og vi fikk Filadelfialokalet om aftenen.

Eter at vi hadde sunget et par sanger be-

gynte Lars Olsen møtet. Han er av de trofaste i forsamlingen og med et godt vitnesbyrd. Johannes 3, 14 vitnet han over: «Likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen således skal menneskesønnen opphøyes.»

John Henriken vitnet om at han har gjestet jorden og gitt den overflod. Taulov Kristensen, Grimstad, vitnet om at det er godt å være frelst og om Golgata, alle tiders håp. Magnus Larsen fra Grimstad, en prøvet mann med megen sykdom i hjemmet, kunde tross alt dette si: «Si om den rettferdige at det går ham vel.» Livollen vitnet: «Han er vår fred.»

Nygård fra Kristiansand, fra Hebr. 5, 7 om ham som kunde frelse fra døden. Peder Olsen fra Arendal vitnet om åndelig balanse. B. Nilsen om at vi var fremmede og gjester. Den stabile brøder Henrik Olsen vitnet og sang til Herrens pris. Roald Olsen var glad for å være frelst, og det er det største som et menneske kan bli. Fru Peder Olsen fra Arendal vitnet om å gå ut fra leiren. John Landegren vitnet om at han hadde mønstret av den gamle båten og hyrt seg i en ny. Ja, her er hyren et evig liv. Herbert fra Fevig må ikke forglemmes i vitnesbyrdet. Det var så gildt å høre ham. En sjel ga seg til Herren. Det herlige mandagsmøte kan jeg ikke ta med da det tar så meget plass i bladet.

Hilsen fra eders i ham

Normann Tjøstolsen, Eydehavn.

På reise i Finnmark.

«Reis dig Herre — og kom til ditt hvilested — la dine prester kle seg i rettferd og dine fromme rope med fryd, ... for Herren har utkåret Sion, har attrådd det til sin bolig: Dette er mitt hvilested til evig tid — her vil jeg bo... Dets mat vil jeg velsigne, dets fattige vil jeg mette med brød, og dets prester vil jeg kle i frelse, og dets fromme skal rope med fryd.» (Salme 132, 8—9 og 14—15). Se også Hebreerne 12, 22—24. «Herlige ting er sagt om dig du Jesu menighet.»

Det går nok årevis mellom hver gang jeg skriver en hilsen.

Vår trofaste Gud og fader har helt underbart ført oss og bevart oss så vi inntil no har fått bo i Hans skygge og er lykkelige ved å få være i Kristus vår frelser og beste venn. Av alle «tilfluktsrom» er dette det aller sikreste. Pris skje Gud! For selv satans brannpiler slukkes og blir harmløse der.

Det er så gildt at selv no i denne noe prøvsomme tid å få være virksom for Jesus og få reise omkring i dette vidstrakte fylke — ofte på avsides meget sjelden besøkte steder med det budskap som Jesus har sendt oss med; det frelsende ord om korset og han som hang på det og ble en soning for våre synder. Menneskene flokkes om oss for å høre. På nesten alle småstedene som Rilda og jeg har besøkt har omtrent alle om finnes der kommet til møtene og no i de lyse sommernetter har møtene varet fra kl. 8.30 til ca. kl. 12. Og hjertene våre slår varmt for Jesus og for dette folk når vi ser båtene gli henover tjoorden hver til sitt hjem — i solskinn kl. 1/21 om natten etter møtet. Mange beveget til tårer under Den Hellige Ånds kall, men lar det bli med det. Noen tildels hulkende finner hos Jesus frelse, tilgivelse og fred. På denne vartur som vi no er ute på og som har vart ca.

7 uker og vil ta etpar uker til om Gud vil og vi lever, har vi besøkt 7 steder på Sørøya. Alle er små fiskevær, eller plasser med fra bare 2 og 3 familier opp til omkring 200 innbyggere. Alle disse stedene ligger ytterst i Sydvest, og på sydlige delen av Vestkysten av denne store øya (Sørøya). I Sørvær var arrangert et tilittet «stevne» som var godt besøkt og venner fra Breivik og Breiviksbotn deltok. Br. O. Gamst og musikkvenner hjalp oss og Herren velsignet. Søster Demanda Eilertsen deltok også, samt søster Edith Johansen fra Breivik. Vi døyte en søster under stevnet. To dager senere ble en fisker, en mann i sine beste år, frelst. Han var fra Børfjord. Da vi kort tid senere besøkte Børfjord ble hans hustru frelst. Pris skjé Gud! Vi fikk i løpet av 8 dage holde 9 offentlige møter, et nattverdmøte (brødsbrytelse). Dåp — en eldre broder — samt 2 barnevelsignelser (i 2 forskjellige hjem), salvet to syke, og fire sjeler søkte og fant frelse i Jesus. Vi er no i Breivik og hviler etpar dager og reiser så for å delta i stevnet i Breiviksbotn, hvorfra du nok får høre.

Det er meningen at vi derfra skal tilbake hertil for å ha noen møter. Før denne turen vi no er på, har vi besøkt noen steder på Øst Finnmark, og hatt meget gode møter og bibeluker i Berlevåg og Båtsfjord, besøkt V. Jakobselv i Varanger, og hadde tenkt oss til Tana og Polmak just før vi reiste hit, men fikk ikke pass denne gang. Og det er jo ikke så rart, .. forholdene er ikke de ønskeligste på Finnmark just i denne tiden, men for oss har det gått bra. Herren har spart oss for særlige vansker og fridd oss fra farer. Han hjelper og holder oss oppe til legemet, kjønt vi er ikke helt «smertefri» av og til. Men vi fyller jo også 60 år begge to ihøst så til å ferdes så meget omkring både i skjøytten, småbåter og på fjellveger går det ganske godt. All ære til Jesus! Ikke få sjeler er vunne for Jesus i de siste månedene. Da det er smått med papir både for «Røsten» og for meg, vil jeg slutte med våre hjerteligste hilsener til vennene sålangt «Røsten» rekker. Bed for oss!

Rilda og Einar J. Christiansen,
Kjøllefjord.

På pilgrimsferden.

Torsdag 20. juli deltok jeg i møte på Elverhøy, en upost til «Salen», Fredrikstad.

Torsdag 27. hos O. Karlson, Skjeberg og søndag 30. juli på Moss. Da «Logen» var opp-tatt til annet formål holdtes møtene i andre lokaler. Formmøte holdtes i et lite lokale som tilhørte indremisjon. Det var brødsbrytelse, som vanlig på søndags formiddag og det er noe solid og tyngde over mossevennene. En kan ønske noe mere livlighet og fart kanskje, men det merkes en dyp, alvorlig og grundig overbevisning hos de som deltar i brødsbrytelsen og det er verdifulle egenskaper i denne «lyn»-tiden.

Etm.møte var i Frikirken og ganske godt besøkt.

Onsdag 9. august og søndag 13. august talte jeg i Kristi menighet, Fredrikstad. Apent å vitne. Lørdag var vel 30 stykker fra Misjonshuset på møte hos Arnt Greslås, Varteig. Alf Norlund, Astrid Johnsen, undertegnede og Erik Lunde m. mange flere vitnet.

Det var rekordframmøte av bygdas folk som lyttet til sang og vitnesbyrd. Møte holdtes på läven som var helt fullsatt av folk og mange sto utenfor.

Tirsdag 15. og onsdag 16. august deltok jeg på møte på Bredholt og Adalen.

Møtene i Misjonshuset og utpostene går sin gang. Særlig på Hafslundspøy er det god søkning og gode møter. Fredag 18. august var det særlig mange ufrelste som lyttet til. En del ufrelste har gått på møtene helt siden i vår og de er meget påvirket av Gud. Hvis det blir gjennombrudd der vil nok mange komme med.

Br. Alf Norlund har virket blant oss siden 14. juli og har fått en god inngang blant vennene. Han er en god bror og ivrig i arbeidet for sjeles frelse. Gud bruker ham til velsignelse.

Lørdag og søndag 19—20. august hadde vi vennestevne. Mange tilreisende venner deltok og mange Herrens vitner. Lokalet var så overfylt at det ble alt for varmt. Mange prieste Gud. Sjeler søkte frelse, syke ble salvet og bedt for og Guds ord hadde framgang.

G. I.

Breiviksbotn, Finnmark.

Br. Gamst skriver blant annet:

Har vært hjemme siden stevne den 23. juli. Det har helt siden stevnet regnet og det er meget surt og kalt. I juli måned hadde vi noen dager meget sterk varme, etter våre forhold.

Sist søndag var vi atter på tur med båt til en upost. Denne gang var det fullt hus og et godt møte. Herren arbeider.

Vi lever ellers vel.

Hilsen O. Gamst.

Skjeberg.

Br. O. Karlson skriver fra Skjeberg:

«Møte hos Kingsrød søndag 13. aug. var underbart. Fullt hus med dyrekjøpte sjeler. 12 prester talte om Jesus og mange tårer fløt nedad kindene. «Der hvor Herrens ånd er der er frihet.»

O. K.

Fra Bergen.

Vi har nettopp hatt besøk av Alf Kasborg noen dager her i Bergen. Det var gildt å høre ham. Vi har det godt, men savner ikke så lite Hedén.

S. S.

Horten.

Det har vært gode møter i Horten den siste tid. Selv i ferietiden var det bra. Guds ånd virker.

Evangelist Vinsnes og Lita Killie har besøkt forsamlingen. Det var til stor glede og oppmuntring å høre om at Gud frelser sjeler og hjelper i mange vanskelige situasjoner oppe i det høge nord.

Ja, der hvor det er nød etter å høre Guds ord, der skjer det noe.

Ja, må vi som er Guds folk bære dem fram i bønn, de som står på murene og kjemper for evangeliet.

«Måtte vi kunne juble over din frelse og løfte banneret i vår Guds navn.»

«Herren oppfylle alle dine begjæringer» (Salm. 20, 6).

G. Forsberg.

Anmerkning.

I broderlighet vil jeg få lov å rette på en feil som sto i «Røsten» nr. 14—15: At undertegnede hadde reist med tog fra Kristiania til Hallingdal — i året 1904. I 1904 gikk ikke tog over høyfjellet til Hallingdal. Jernbanen ble først tatt i bruk over høyfjellet i 1908—9.

Sannheten er den at jeg reiste med tog fra Kristiania til Kongsberg og fikk være med postkjørerene et stykke til jeg kom på veggen som gikk til Hallingdal.

Ved Guds nåde nådde jeg målet i Høve, Hol i Hallingdal kl. 9 om julekvell. Etter 13—14 miles marsj. — Apostle-hestene gikk sent og tidlig fra plass til plass i dalførene i storm og uvær, — som ei kan tolkes i ord. Pilegrimen hadde bagasjen i den ene hånd og gitaren i den andre hånden til jeg nådde målet.

Tross Satan med sin sterke motstand som ville hindre meg i løpet, fikk jeg mere enn seier ved Lammets blod.

Red. for «M.-R.» har i all broderlighet anmerket meg i «Røsten» som inneholdt denne misforståelse, som jeg her har anmerket.

O. Karlson.

En vitenskapsmanns bekjennelse.

Den danske filosofen, Heegård som før var en fritenker, skriver no forordet til sin pedagogikk:

«Lidelser og dype sorger har ryddet min sjels innerste, og helt og holdent kullkastet den grunn jeg bygget på. I oppriktig tillit til vitenskapens herlighet var jeg viss på at jeg under alle forhold skulde ha et sikkert tilfluktsted. Denne illusjon har no ramlet i grus. Da stormen kom, brast vitenskapens tau som skulde være forbrente tråder.

Da grep jeg etter den hjelp som mange før meg har tatt sin tilflukt til — jeg søkte og fant fred i troen på Kristus. Jeg har derfor ikke oppgitt vitenskapen; jeg stiller den bare på en annen plass. Men det vitnesbyrd kan jeg avlegge, at når det mørkner for øyet og alt håp synes å være ute, er det kun en sikker ankerplass: den enkle kristne tro. Ved den som har kastet anker før det er for sent.